

Un relat: La firma de Caravaggio

Dv, 7/02/2014 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Assegut a la butaca de pell granatosa assaboreix una copa de Marsala tot fullejant un llibre il·lustrat sobre Caravaggio. Ha vist en persona la majoria dels quadres distribuïts en diferents museus d'Europa i d'Amèrica, però li venia de gust contemplar aquelles imatges en el paper i llegir els detalls de la vida i l'obra del mestre llombard. S'atura en la reproducció de la Decapitació de Sant Joan Baptista, la tela més gran del pintor. Llegeix que es tracta de l'únic quadre en absolut que Michelangelo Merisi va firmar mai. El nom de Caravaggio regalima de la sang del Baptista. No recordava pas aquest detall tan important. Ni tampoc la llum al damunt de l'esquena del botxí. La tela és a la catedral de La Valletta, a Malta.

Tanca el llibre, el deixa a la tauleta de vidre que té al costat. Beu un altre glop de Marsala i recolza el cap a la butaca. Quins anys van ser els de Malta? No fa pas tant de temps, però ara li costa fer el càlcul. Ha de començar des del principi. Des de l'any de la llicenciatura endavant. Va recordant els destins, un a un, cada país, cada llengua, cada feina en diferents hotels d'arreu del món -les promocions.-, cada despatx de director, els anys d'estada. Cada país du el nom d'una dona.

Malta va arribar tard, cap al final, després de Lisboa, després de l'Amàlia. L'hotel a Sliema era dels millors on havia treballat. Però ara continua escapant-se-li el quadre de Caravaggio a La Valletta. Se li escapa també la catedral. Fins i tot la ciutat de La Valletta. Li ve només al cap l'hotel, la platja rocosa del davant i la impressió que li van fer els primers maltesos que va conèixer: sicilians que parlaven en anglès.

Glopeja una mica més de Marsala i deixa la copa a la tauleta de vidre, al costat del llibre sobre Caravaggio. S'aixeca i va a agafar la tablet de la maleta allà a prop. Torna a asseure's a la butaca, encèn l'ipad i entra a Google a buscar imatges de Malta. Senglea, Birgu, Mdina, Rabat, Marsaxlokk, Rabat, Mellieħa... Els noms li sonen molt, tot i així aquells paisatges urbans i marítims sembla que els vegi ara per primer cop. Per això l'impressiona encara més la bellesa dels llocs.

Malta. Una illa sense nom de dona.

Calcula que va ser l'antepenúltim destí. Després va tornar a Portugal. L'Amàlia no l'esperava. Més tard, per a l'últim lloc de treball abans de la jubilació la cadena hotelera va tenir la deferència de destinar-lo a la seva terra.

Deixa la tablet i torna a agafar el llibre sobre Caravaggio. Busca la pàgina on hi ha reproduïda la Decapitació de Sant Joan Baptista. En el detall on surt ampliat el rostre i el tors del sant es llegeix l'únic autògraf del mestre: f michelang . Les tres últimes lletres les ha esborrat el temps. La F significa frare, perquè el pintor

acabava de rebre el nomenament de Cavaller de l'Orde de Malta. Tota la vida del Caravaggio havia estat un exili continu, un viatge sense retorn. La seva vida havia estat com la seva pintura: sense projecte previ.

Continua reflexionant i observant la Decapitació mentre li ve al cap la Vocació de Sant Mateu del mateix pintor. El detall de Mateu assenyalant-se a si mateix: “et refereixes a mi?”. I un feix de llum que illumina el futur apòstol. La mateixa llum resplendent cau a plom al damunt de l'esquena del botxí que ha decapitat el Baptista, i es reflecteix sobre el sant donant tota la centralitat a la mort en una tela on la resta dels personatges queden en penombra.

Té un calfred i tanca de cop el llibre. Se'l treu del damunt com qui vol espolsar-se un borinot inoportú. El llibre cau damunt el parquet fent un soroll buit.